

dan man når frem til det, for det hedder jo i beslutningsforslagets tekst, at man ikke har lagt sig fast på, hvordan denne ydelse skal udformes, og hvordan kan man så lægge sig fast på, at forslaget giver en besparelse på 1,2 mia. kr.?

Derudover er det vores opfattelse, at det, man skal gøre i et samfund som det danske, er, at man skal honorere de mennesker, som tjener penge. Og dér har beslutningsforslaget jo den ulempe, som flere andre ordførere har været inde på, at når man lægger et absolut tal som snit, nemlig disse 500.000 kr., så har det en direkte negativ virkning for de mennesker, der måske overvejer at tage et par ekstra overarbejdstimer eller andet, som har samfundsgavnlig virkning. Det vil være sådan, at familien vil være tvunget til at sidde med lommeregneren og regne ud, om det kan betale sig for far eller mor at tage en ekstra overarbejdstime, for gør man ikke det, så risikerer man at miste hele børnefamilieydelsen. Folk er hurtige til at regne ud, hvad der bedst kan betale sig, og derfor vil forslaget have en negativ virkning på folks tilskyndelse til at gøre en ekstra indsats.

Endelig er der det ved det, at vi heller ikke er enige i definitionen af, hvem der er de rige, at grænsen skal sættes ved 500.000 kr., og slet ikke når man taler om husstandsindkomst. Det er efter vores mening en alt for lav grænse for begrebet de rige, som jo altså er dem, man ønsker at ramme med dette forslag.

Så Fremskridtspartiets umiddelbare melding er, at vi synes, vi skal bruge forslaget til at få set på børnefamilieydelsen. Vi synes, man skal lave den om til et familiefradrag frem for en check, og derudover mener vi, at det skal have den virkning for den enkelte familie, at de, der har de laveste indkomster, også skal have størst glæde af dette familiefradrag, medens de, der tjener en million eller to om året, jo nok sagtens kunne klare sig uden sådan et familiefradrag.

Til sidst synes jeg også, det er værd at gøre opmærksom på – andre har været inde på det – at det ville være meget nemmere at regulere det over betalingen for daginstitutionspadser. Vi har i Fremskridtspartiet fået det undersøgt, og det viser sig, at hvis man eksempelvis lægger en økonomisk grænse for familieindkomsten på 400.000 kr. eller sådan noget og så siger, at alle, der har større indkomst end 400.000 kr., selv skal betale en større del af deres børnehave- og daginstitutionspadser, så vil disse 1,2 mia. kr., som man ønsker at spare, langt, langt nemmere kunne spares på den måde, og så har man også

sørgt for at have den fornødne fordeling imellem store og små indkomster.

Med disse forbeholdne ord glæder vi os til et udvalgsarbejde, hvor vi kan få tingene undersøgt grundigt.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten kan ikke støtte det forslag, der er stillet af Dansk Folkeparti.

Vi vil meget gerne være med til at omfordele værdierne i samfundet, så de rige får mindre, og andre får mere. En sådan omfordeling skal imidlertid ikke ske ved, at man specifikt går ind og reducerer i det tilskud, som den del af dem, man vil kalde rige, som har børn, har, men skal ske via skattelovgivning og via en almen lovgivning, som rammer alle rige. Det er jo lidt mærkeligt, at man her specielt har udpeget den gruppe af rige, som har børn, som dem, der skal have reduceret deres indkomst, hvorimod alle andre går fri. Det er for så vidt ikke særlig logisk. Det burde jo nærmest være omvendt, hvis man overhovedet skulle stille nogen som helst forslag i den her retning.

Det er klart, at vi går ind for en højere brutto-skat som et af midlerne. Det vil vi meget gerne være med til at bruge. Derimod vil vi altså ikke være med til at pille ved børnefamilieydelsen. Vi finder, det er vigtigt, at man har en ydelse, der er et synligt tilskud til de familier, som har børn – ligesom vi også finder, det er vigtigt, at man har gratis sygehusbehandling og gratis skoler, og ligesom Enhedslisten også går ind for f.eks. gratis daginstitutioner – sådan at det at have børn det bliver noget, som er en fælles opgave. Omkostningerne ved sygdom er noget, vi alle sammen i fællesskab påtager os, dér er vi alle sammen med til over skatten at dække omkostningerne. Og ligesådan kan man sige, at det at have en børnefamilieydelse er en måde at give et bidrag på til de familier, som har påtaget sig at have børn – og det er der jo heldigvis stadig væk mange i dette land der påtager sig.

Vi opfatter på sin vis børnefamilieydelsen som en ydelse til barnet eller til børnene. Den er knyttet til selve det, at man har et barn, ikke sådan, at den bliver udbetalt til barnet, men sådan, at den er knyttet til den situation, og det er derfor en ydelse, der i sin karakter er meget klar og objektiv, i modsætning til meget af det, der i øvrigt foregår inden for skattesystemet og til dels også inden for socialsystemet, hvor man har nogle meget uklart definerede ydelser, så det i høj grad er den enkeltes egen fantasi, der er